

til Husholdningsbrug. Og naar Landmændene kommer ud til Skovene og spørger, om de kan faa lidt Brænde til Tærskning, faar de den Besked: Vi maa ikke sælge noget, det er baandlagt, hver en Smule af det, som er anvist til Udhugst. Derfor vil jeg henstille, da der kun er faa Uger, til Tærskningen begynder, at der bliver sørget for, at Landmændene faar Lejlighed til at faa det nødvendige Fyrmateriale til deres Damptærskværker.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Svendborg Amts 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sporon-Fiedler: Til min Anke over den ensartede Pris for den lavvægtige og højvægtige Sæd anførte den højtærede Indenrigsminister, at derved var intet at gøre, idet Landbrugsudvalget havde været enig om at fastsætte denne ensartede Pris. Det beklager jeg i høj Grad. Jeg betragter denne ensartede Pris som værende i Modstrid med den gode og smukke Tanke, som ligger til Grund for hele Lovforslaget, nemlig at skaffe Befolkningen sundt Brød og rigeligt Brød. Jeg, der hører til Landbruget, føler mig ret beskæmmet over, at Landbrugsudvalget har været enig i saa Henseende. Det burde nemlig for os være saaledes, at vi satte en Ære i at fremskaffe det sundeste og det bedste Korn, vi kunde, til at lave Brød af, og jeg hævder vedvarende, at der gennem denne Bestemmelse vil være skabt en Fare for, at saavel Rug som Hyede kommer frem paa Markedet i mindre god Tilstand. Naar den højtærede Indenrigsminister i Tilslutning til Bemærkningerne til Lovforslaget sagde, at det var for at støtte Magerjordsegnene, hævder jeg atter — og det er min fulde Overbevisning, at ikke et eneste Medlem med virkelig grundigt Kendskab til Forholdene tør modsige mig paa dette Punkt —, at der er intet som helst i Vejen for, at Magerjordsegnene kan levere akkurat lige saa god og vægtig en Sæd, naar der høstes paa forsvarlig Maade. Jeg sagde forleden Dag: tværtimod, og jeg gentager det: det hele drejer sig om, at man er omhyggelig, taalmodig og forsigtig med Indhøstningen. Og det, det drejer sig om, er ikke at gøre det lettere for Landbrugerne at faa høstet deres Sæd, men at gøre, hvad der er muligt, for at Landet kan faa sundt og rigeligt Brødkorn, og saa maa vi andre være fornuftige og forsigtige

og høste det saaledes, at det bliver sundt og godt. Vi ældre husker saa udmærket godt den Skala, man havde, da man afleverede Rug og fik Brød tilbage fra Bageren. Vi leverede 2 Kr. i Bagerpenge, og for hver 200 Pund Rug fik man 240 Pund Brød eller noget lignende — der var forskellig Akkord med de forskellige Bagere —, naar Rugen vejede 122 Pund hollandsk; for hvert Pund hollandsk, den vejede mere, fik man 5 Pund mere i Brød, og for hvert Pund hollandsk, den vejede mindre, fik man 10 Pund mindre i Brød. Det er et tydeligt Bevis for, hvor stor Betydning det har, om Rugen er mere eller mindre vægtig. I Lovforslaget er der ogsaa taget Sigte herpaa, idet der er sat indtil 9 Kr. i Tilskud for mindre godt Brødkorn, hvilket er et betydeligt Tilskud. Men den Bager er ikke til, som er tjent med at tage daarligt høstet Brødkorn, selv om han skal have 9 Kr. i Bytte.

Westergaard: Det Lovforslag, vi her behandler, er sikkert det mest indgribende, vi i det hele har behandlet i disse vanskelige Tider. Vi maa jo alle sammen ønske, at disse Tider snart forandres, saa at et saadant Lovgivningsarbejde kunde blive overflødig; thi det er ubetinget meget vanskelige Forhold, der efterhaanden fremkommer rundt omkring i Landet. Men jeg erkender, at som Forholdene nu ligger, er det nødvendigt, og jeg kan da straks erklære, at jeg er enig i det foreliggende Lovforslags Principper. Men medens jeg saaledes kan erklære mig enig i det, der ligger til Grund for Lovforslaget, maa jeg dog berøre en enkelt Side, som jeg er noget betænkelig ved, nemlig Forholdet til de magre Jorder i Vestjylland. Jeg antager, at man var klar over, da jeg vilde tage Ordet, at det særlig var disse Egne, jeg ønskede at tale om. Jeg er nemlig bange for, at det, hvis Lovforslaget gennemføres i den foreliggende Skikkelse, med den Ligning, som er paatænkt, vil blive for haardt for de magre Egne i Vestjylland; jeg tror ikke, de vil være i Stand til at levere saa store Mængder Rug, som her forlanges, og hvis de ikke kan det, maa det manglende altsaa leveres i Form af Havre — Byg avler man jo ikke derovre. Hvis man imidlertid tager Rugen fra de magre Egne i Vestjylland, og man tager Kartofflerne og ogsaa gør Indhug paa Havren, kunde jeg fristes til at sige, at saa maatte man hellere tage Kreaturerne med, for i saa Fald